

М Е Ч О .

Тръгналъ Мечо да се жени. Отишълъ на дѣдовата Пѣюва воденичка. Заудрялъ вратата съ дрѣновия си кри-вакъ. Излѣзълъ бѣлоглавиятъ воденичарь. Попиталъ:

- Хей, кой хлопа?
- Азъ.
- Че кой си ти?
- Мечо.
- Защо си дошълъ?

— Рекохъ да се ожена, дѣдо. За твоята внучка съ чернитѣ очи и червеното герданче дойдохъ. Снощи ми-нахъ край Орловото кладенче. Попитахъ го: като оглеж-дашъ вечерь всичкитѣ моми, можешъ ли ми каза, коя е най-хубавата, най-работната. Помисли си кладенчето и отвърна: дѣдовата Пѣюва внучка. Отъ нея по-харна нѣма. Дойдохъ да я взема. Искамъ я.

— Не може, — рекълъ дѣдото. — Трѣба най-напредъ да ми покажешъ какво можешъ ти. Инакъ не ти я давамъ.

Исправилъ се черниятъ Мечо:

— Азъ ли? Седемъ години кози паса по горитѣ, заякналъ съмъ като хала. Камъкъ да стисна, вода ще пусне. Снощи надникнахъ въ една меча дупка. Гледамъ две чернички мечета. Много ми харесаха. Слѣзохъ и си ги взехъ. Тръгнахъ къмъ кошарата. По едно време чу-вамъ отдире си стѣпки. Обърнахъ се — що да видя: мечката. Дебне ме и току повдига предната си лапа. Сложихъ мечетата настрана и я повикахъ:

— Я ела, мари мецано, да си премѣримъ силитѣ!

Че като я пипнахъ, до вечерьта се борихме. Мечета-тата гледатъ и скимтятъ жално-милно. Прималняхме. Из-